

Čís. 4368.

Rozřazení skupiny III. železničních zaměstnanců ve skupinu III. a), III. b) (nař. min. železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35.081-I/3 a ze dne 23. srpna 1921, čís. 47.603 věstník ministerstva železnic čís. 84 a 85).

O žalobním nároku železničního zaměstnance, by zařazen byl do skupiny III. a), rozhoduje soud po strážce, zda důvody železniční správy jsou skutkově správné a opodstatňují zamítavé vyřízení.

Železniční zaměstnanec, nevykazující alespoň dostatečnou znalost služební řeči pro obor svého zaměstnání, není uzpůsoben k uspokojivému zastávání služby.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1436/24.)

Žalobce byl dne 25. října 1908 přijat do služeb bývalé Severo-západní dráhy jako provisorní čekatel staničního mistra, dne 7. června 1910 jmenován byl výpomocným staničním mistrem, dne 1. ledna 1911 staničním mistrem skutečným a byl jako takový po převratu, kdy Čsl. stát uvážal se ve správu oné dráhy, převzat do jeho služeb, kde dne 1. července 1919 jmenován byl úředníkem, staničním asistentem ve statu III. v X. hodn. tř., dne 1. ledna 1921 jmenován oficiálem staničním v VIII. hodn. tř. ve statu III. b) (osobní výkaz čís. 8 cop.). Předběžné vzdělání školní vykazoval žalobce odbytí tří tříd měšťanských (čís. 8 cop.). Žádost žalobcovu za přeřazení do statu III. a), jakož i propočítání služební doby v ní ředitelství st. drah zamítlo, rekurs proti tomu řízený na min. žel. vrátilo ve smyslu výnosu čís. 65070-I/3. Žalobou domáhal se žalobce na eráru přeložení do statu III. a) a propočítání služební doby v něm. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Rozdělením skupiny III. na skupiny III. a) a b) a zařazením žalobce do skupiny III. b) neutrpěl žalobce újmy na posavadních požitcích a jiných nabytých právech, zaručených mu v §u 40 služební pragmatiky, nemůže si tedy z toho důvodu stěžovati. Zda má nárok, aby byl zařazen do skupiny III. a) a aby mu služební doba byla propočítána podle příznivějších postupových lhůt této skupiny, lze posuzovati pouze podle nařízení ministerstva železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35.081-I/3, kterým bylo rozdělení skupiny III. nařizováno, a prováděcího výnosu téhož ministerstva ze dne 23. srpna 1921, čís. 47.603. I nařízení i výnos byly uveřejněny v úředním věstníku ministerstva železnic ze dne 27. srpna 1921 pod čís. 84 a 85. Podle prvního odstavce přechodných ustanovení, připojených ku prováděcímu výnosu, přiznává se bezpodmínečný nárok na zařazení do skupiny III. a) jenom těm staničním mistrům, kteří vyhovují nově stanoveným podmínkám předběžného vzdělání. Žalobce jim nevyhovuje, v dovolacím spise toho již ani nepopírá, a odůvodňuje žalobní žádost jenom druhým odstavcem oněch přechodných ustanovení,

které zařadí jednotlivých staničních mistrů s nižším než předepsaným školním vzděláním do skupiny III. a) připouští pod podmínkou, že konají skutečně příslušnou službu, mají nejméně dobrou kvalifikaci, svou inteligencí a dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojují a jsou v každé směru důvěry hodni. Výnosem ministerstva železnic ze dne 9. prosince 1921 č. 52.875-I/3 byla podmínka plně uspokojivého výkonu služby vyložena v ten rozum, že u zaměstnanců, kteří neovládají služební řeči slovem i písmem, pokud toho vyžaduje služba jejich odvětví, aspoň dostatečně, nemůže býti výkon jejich služby nazván uspokojivým. Tento výklad ministerstva železnic, tedy téhož státního orgánu, který ve vlastní působnosti nařídil rozdělení skupiny III. a stanovil jeho podmínky, byl a jest pro posouzení nároku žalobce závazným. Jak podmínka dostatečného ovládnutí služební řeči, tak i jinak plně uspokojivého služebního výkonu a plně důvěryhodnosti jsou pojmy relativními, při nichž smí rozhodovati jen zájem služby. Soud může rozhodovati o žalobním nároku jen v tom směru, zda spočívají důvody, pro jeho zamítnutí udané, na pravdivém skutkovém podkladu a zda vůbec mohou jeho zamítnutí odůvodniti. Bylo zjištěno, že žalobce sám ve svém osobním výkazu se o své znalosti české řeči nezmínil, že dle zprávy dopravního kontrolora z 19. února 1924 ovládá služební jazyk sotva dostatečně, a že dle osobního výkazu nebyla jeho způsobilost po stránce jazykové uznána a nebyl od zkoušky ze služebního jazyka osvobozen. Uváží-li se ještě, že nezáleží výhradně na znalosti služební řeči, nýbrž i na skutečném jejím užívání a ochotě jí užívat, sluší zamítnutí žalobce nároku již z důvodu nedostačující jazykové kvalifikace pokládati za odůvodněné a to bez ohledu na důkazy, které žalobce o své znalosti češtiny nabízel. Tím odpadá potřeba zabývat se dalšími důvody, ze kterých žalovaná strana navrhuje zamítnutí žalobní žádosti, že totiž služební výkon žalobců plně neuspokojuje ani v technickém směru a že žalobce není hoden plné důvěry.

Čís. 4369.

Rozřadí železničních zaměstnanců do skupiny III. a), III. b) (nař. min. železnic ze dne 18. června 1921, č. 35.081-1/3, věstník min. železnic ročník III., č. 38, č. 84 a prováděcí nařízení č. 85).

Výkon služby železničního zaměstnance, jenž aspoň dostatečně není slovem a písmem mocen řeči služební, nelze ve smyslu druhého odstavce prováděcího nařízení nazvat uspokojivým.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1437/24.)

Žalobce byl ve službách státních drah od roku 1908, posléze byl v roce 1919 jmenován asistentem v X. hodn. tř. statu III.; při rozřadí tohoto statu byl zařazen od 1. ledna 1921 do statu III. b). Předběžné vzdělání žalobce bylo: škola obecná, měšťanská a elektrotechnická škola v Teplicích. České řeči nebyl žalobce mocen. Když jeho žádost o zařadí do statu III. a) a propočítání let v něm byla příslušnými že-